

Za soumraku je v Praze na Václavském náměstí rušno. Kdo ví, koho je tu víc – turistů, kteří se fotí u sochy svatého Václava, nebo holubů, kteří jim krouží nad hlavami? Holubi by to asi vyhráli. Sedají, kam se dá, a z lidí si nic nedělají. Ani z památek, kvůli kterým tu turisté jsou. A podle toho to vypadá... nikdo nemá holuby v Praze třikrát v lásce. Znáte to: roznášejí nemoci, kálejí nám na hlavy, a tak je zakázané je krmit.

„Co to vidí moje myší zraky?“ pomyslela si další živá obyvatelka té honosné stavby, která situaci pozorovala ze strategického místa.

„Do dvorany vletěl pták... a vypadá to na holuba. Tak to není zrovna vzácný exponát. A nemá tu co dělat. Půjdu ho vypakovat.“

Ale copak to jde? Holub tu leží na koberci celý pochroumaný. Ještě že přistál aspoň na měkkém koberci. Mžourá do šera a nevěří vlastním očím. Takhle by to mohlo vypadat i v ptačím ráji. Ovšem naklání se nad ním chlupatý obličej a packou si důležitě posouvá brýle po čenichu.

Emil nestačil žasnout: všude bylo tolik podivných krámů, až mu oči přecházely.

„Vítej v mém sídle. Je to archív a zároveň domov naší rodiny už od roku 1891, kdy se sem dostal můj předek v kapse pláště architekta Josefa Schulze. Ostatně od něj mám tyto vzácné okuláry čili brýle. Ovšem náš rod vztahuje svou tradici až k norám v pracovně hraběte Kašpara Šternberka, skutečného zakladatele Muzea Království českého. To on věnoval muzeu své sbírky, z nichž nepatrný díl opatruje náš rod už po staletí. Zejména bych chtěla upozornit na tento vzácný kámen z vrchu Kozákova...”

„Je to k jídlu?“ přerušil ji holub neomaleně. Elvíra tak pochopila, že tento návštěvník neprahne po vědě, a vrátila se k původní myšlence se jej co nejrychleji zbavit.

„Ne, mé exponáty věru k snědku nejsou.“

„A jak se teda dá dostat ven?“

Myš se důležitě podržela za uchem. „To je právě problém... kvůli tvému zvířecímu druhu, který znečišťuje památky, je i budova Národního muzea vybavena sítěmi a ostny. Nabízí se jediná cesta: přímo vzhůru do kupole, kde by měla být uvolněná okenní tabulka. Bude to však nebezpečný podnik!“

Ti dva se totiž bleskurychle přemístili do druhého patra. Nad vitrínou se zkamenělými trilobity a amonity se tu ve vzduchu vznáší cosi velkolepého... Emil ztuhl hrůzou a vytřeštil oči ke stropu.

„Polet! Tady nás neuvidí!“ pískla Elvíra a na svůj věk hbitě lezla vzhůru. V labyrintu chapadel však, celá zadýchaná, neváhala svého nevítaného návštěvníka poučovat:

„Vítej a dovol, abych ti představila dioráma devonského korálového útesu od Koněprus! Jedná se o jeden z nejstarších korálových útesů na světě. Dominuje mu, jak vidíš, zde tento monumentální a realisticky pojatý model hlavonožce.“

Než se Emil stačil zeptat, co že jsou to ty Koněprusy, začala se krakatice kymáčet.

„Dyť je to živý!“ zaječel Emil.

Ale kdepak živé zvíře v Národním muzeu. To se jen zespodu sápal pan Jonák. Koště mu spadlo na zem a on pochopil, že se svou váhou hlavonožce nezdolá. Naopak hrozilo, že po mamutovi další exponát skončí v troskách. Opět tedy opatrně slezl a pomstychtivě sledoval dvě šedé šmouhy, které mizely v chodbě. „Nadběhnu jim!“ napadlo ho a vydal se na opačnou stranu. Po cestě se však nezapomněl vyzbrojit palcáty, které si roku 1945 nechal zhotovit známý řeckořímský zápasník Gustav Frištenský k obraně své rodiny. V antropologické expozici si k tomu, pravda s obtížemi, navlékl maxmiliánskou zbroj z dob renesance. Takto obrněn připomínal sám nějaký exponát podivného válečného stroje.

Byl to velkolepý let. Elvíra s pomocí ptačího rožala poprvé spatřila své obydlí zvenčí a ve světle vycházejícího slunce to byl skutečně krásný pohled. Dramatický únik z kupole definitivně stvrdil netypické přátelství muzejní myši a městského holuba, z nichž se stala nerozlučná dvojice. Elvíra pořádala pro holuby tajné noční prohlídky a byla šťastná, že může někoho poučovat. Holubi ji za to přijali mezi sebe a seznamovali ji s okolím muzea z ptačí perspektivy.

A asi se ptáte, jak to dopadlo s panem Jonákem? Nad očekávání dobře: poškozené exponáty šly snadno opravit a on na to měl po nocích dost času. A především: samotný pan ředitel mu o státním svátku dovolil obléci si slavnostní uniformu Tomáše Garrigua Masaryka a připnul mu na ní při shromáždění všech zaměstnanců metál. Pan Jonák se totiž vyznamenal tím, že po mnoha letech hledání on samojediný objevil místo úkrytu mozku Františka Palackého. Není divu, když Elvíra s Emilem za sebou ve spěchu zapomněli tajná dvířka zavřít...

